

УДОВИЧЕНКО Володимир Петрович

Випускник дорожньо-будівельного
факультету (1972)

Славутицький міський голова. Президент
Всеукраїнського громадського об'єднання «Клуб
мерів», член правління Асоціації міст України.

Член наглядової ради НТУ.
Доктор економічних наук, професор

Народився 30 квітня 1950 р. у с. Білогородка на Київщині в сім'ї Петра Андрійовича (1924–1998) та Антоніни Трохимівни (1929 р. н.) Удовиченків. Батько працював начальником автоколони. Учасник бойових дій, він був нагороджений орденами Червоної Зірки та «За відвагу».

«Тато хотів, щоб я став автомобілістом, — згадує Володимир Удовиченко, — а мама — аби був лікарем. Я ж мріяв вступити до авіаційного, бо мені дуже подобалася форма пілотів. Врешті-решт, кинув жереб. КАДІ». У 1967 р. юнак вступив на автомобільний факультет. Уже в інституті він побачив фото прекрасного мостового переходу, зустрів декана і, не вагаючись, забрав свої документи на дорожньо-будівельний.

Навчався успішно. На четвертому та п'ятому курсах був секретарем комсомольської організації, працював у студентському ПКБ. «Після закінчення інституту я вже мав трудову книжку із записом «інженер», — розповідає Володимир Петрович. — А все тому, що не втрачав часу. Проектував дороги в Калинівському районі на Вінниччині, у 1970 р. працював у будзагоні «Ювілейний» у Тюменській області. Це було важко, дуже важко, але ми, молоді та завзяті, знаходили час на дозвілля. Грали у футбол та вийшли у фінал КАДІ-КІБІ з рахунком «2:1». Два голи на радість друзів забив я, за що в нагороду отримав літрову банку згущеного какао!».

Дипломний проект В. П. Удовиченко захищав на кафедрі гідравліки. Робота була присвячена мостовому переходу через р. Прут (вивчаючи його, він протягом трьох місяців перебував на Івано-Франківщині).

«Саме у стінах КАДІ ми, вчорашні випускники шкіл, стали інженерами шляхів-сполучень у прямому і переносному значеннях. Надзвичайно вдячний усім викладачам та працівникам інституту за те, що вони були у моєму житті! Я не можу не виділити одну визначну постать, яка зіграла важливу роль у моєму особистісному становленні, — це декан дорожньо-будівельного факультету Г. Є. Ліпський. Доземний йому уклін!».

Після закінчення вишу Володимир Удовиченко працював майстром-виконробом Жулянського шляхо-будівельного управління № 41 тресту «Київшляхбуд-1», у 1975–1976 рр. — молодшим науковим співробітником НДІ будівельного виробництва Держбуду УРСР.

З 1976 до 1984 р. Володимир Петрович пройшов шлях від інженера ВТВ до начальника шляхо-будівельного управління № 41 та головного інженера тресту «Київшляхбуд-1». Брав участь у будівництві доріг Київ–Бориспіль, Київ–Житомир (олімпійський маршрут 1980 р.), великої кільцевої дороги навколо столиці, проспекту Перемоги, мосту ім. Є. О. Патона, Музею ВВВ та ін. Долучався до освоєння першої комплексної системи управління якістю будівельної продукції та запровадження швидкісного будівництва автодоріг на базі комплексу високопродуктивної техніки. Як результат — встановлення рекорду: 562 п. м дороги I категорії на 33-ому кілометрі автошляху Київ–Житомир було прокладено за одну зміну.

З 1984 р. В. П. Удовиченко перебував на партійній роботі. Навесні 1987 р. був направлений на будівництво нового міста та призначений на посаду першого заступника голови оргкомітету Київського облвиконкому по м. Славутичу. З березня 1990 р. він — міський голова Славутича.

З ініціативи Володимира Петровича реалізовано десятки програм і управлінських нововведень, завдяки яким Славутич став сучасним перспективним містом із максимально комфортними умовами для життя.

В. П. Удовиченко — ініціатор створення Асоціації міст Київщини, її перший голова (1998–2005), член Української делегації в Конгресі місцевих та регіональних влад Європи, співавтор резолюції і рекомендацій Конгресу «Славутицькі принципи» щодо участі місцевих та регіональних влад у локалізації техногенних катастроф. Учасник ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС.

Нагороджений орденами «За заслуги» I–III ст., Ярослава Мудрого IV–V ст., почесними грамотами Верховної Ради та Кабінету Міністрів України, медаллю Міжнародної кадрової академії «За ефективне управління» та ін. Він — лауреат Державної премії в галузі науки і техніки та Міжнародної премії ім. В. І. Вернадського.

Є автором понад 120 наукових праць, багатьох монографій.

Володимир Петрович має чудову сім'ю. Разом із дружиною Вірою Феодосіївною виховав сина Олександра та доньку Анастасію, а нині радіє онуку Ігорю.

Його життєве кредо: «Вірувати в Бога — це перш за все жити по-божому».